

og bestyrelser. Det handler både om en ret for den enkelte og om at bruge forskellen mellem borgerne som en ressource i samfundsudviklingen. En anden vigtig forudsætning for demokratiet er, at ingen mennesker diskrimineres eller forulempes.

En ligelig kønsfordeling i offentlige udvalg og bestyrelser

Med den nye ligestillingslov har kravene til kønsfordelingen i offentlige udvalg og bestyrelser fået en nødvendig stramning. Før hed det, at offentlige udvalg og bestyrelser så vidt muligt burde have en *afbalanceret* køns sammensætning. Nu hedder det, at de bør have en *ligelig* sammensætning af kvinder og mænd.

Behovet for stramning understreges af, at kvindeandelen i offentlige udvalg mv. fra 1987 til 1999 kun er steget fra 38 pct. til 39 pct. I de offentlige bestyrelser er kvindeandelen fra 1990 til 1997 steget fra 24 pct. til 27 pct.

En ligelig kønsfordeling er vigtig for demokratiet og sikrer bredden i både kvinders og mænds perspektiver og synspunkter. Det beriger og kvalificerer den politiske debat og de administrative beslutninger.

De unge ind i debatten

I de senere år har stadig flere unge – både kvinder og mænd – blandet sig i den offentlige ligestillingsdebat. For at høre mere om de unges syn på køn og ligestilling inviterede ministeren for ligestilling i efteråret 2000 forskellige grupper af unge til en debat om aktuelle og fremtidige indsatsområder. Ministeren ønskede at skabe dialog på tværs af generationerne, fordi det kan være vidt forskellige køns- og ligestillingsproblematikker, der gør sig gældende for unge og ældre.

Etniske minoriteter og kønsligestilling

Borgere med anden etnisk baggrund udgør en utrolig mangfoldighed og ressource i det danske samfund. Mangfoldigheden kommer også til udtryk i kønsrollerne i familierne. For regeringen er det vigtigt på den ene side at bekæmpe forenklinger og fordomme, generelt og med hensyn til kønsstereotype fremstillinger, på den anden side at understrege, at den enkelte kvindes og mands lige rettigheder og lige deltagelse i samfundslivet er urokkelige og skal gælde for alle samfundsborgere.

Etniske minoriteter har mindre tilknytning til arbejdsmarkedet end etniske danskere. Det gælder

især kvinderne. Af dem er kun 45 pct. erhvervsaktive mod 60 pct. af mændene. Udfordringen er at øge erhvervsfrekvensen blandt etniske minoriteter, specielt i forhold til kvinderne. En meget stor del af denne udfordring består i holdningsændringer. Her har vi mange erfaringer at trække på fra arbejdet med kønsligestilling.

Konferencen »Brud eller mægling« om etniske minoriteter og kønsligestilling i december 2000 satte fokus på tvangsægteskaber og unge indvandrerdrenges utilpassethed og kriminalitet. Den gennemgående konklusion var, at det er vigtigt at foretage nuancerede analyser af problemernes årsag. For eksempel bunder de unge mænds kriminalitet og utilpassethed i store sociale problemer og ikke i kulturelle forhold.

Bekæmpelse af vold mod kvinder

Vold mod kvinder har skiftet fra at blive betragtet som et privat anliggende, omgærdet af tavshed og tabuer, til et offentligt anliggende, som samfundet har et ansvar for at bekæmpe. Samtidig viser statistikken, at stadig flere kvinder søger beskyttelse på krisecentre. I 1999 flyttede 2054 kvinder og 2050 børn ind på et af de danske krisecentre, hvilket var en stigning på 7 pct. i forhold til 1998. Den gennemsnitlige opholdstid steg også fra 25 til 28 døgn.

Regeringen har løbende iværksat initiativer til at sikre retsforfølgelse af voldsudøveren og til at støtte offeret. I 2000 nedsatte ministeren for ligestilling en tværministeriel arbejdsgruppe med deltagelse fra Justitsministeriet, Socialministeriet, Indenrigsministeriet og Sundhedsministeriet. Arbejdsgruppens opgave er at afdække omfanget af volden mod kvinder, vurdere hvordan Danmark har implementeret internationale forpligtigelser og politiske erklæringer samt foreslå og koordinere initiativer til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder.

Særligt det skærpede fokus på *forebyggelse* af vold mod kvinder er centralt. Blandt de forslag, som arbejdsgruppen drøfter, er rådgivning og behandling af voldelige mænd, samt et forstærket samarbejde mellem krisecentre, sociale myndigheder, politi og sundhedsmyndigheder om en hurtigere indgriben i de berørte familier.

Ministeren for ligestilling ydede i 2000 støtte til en nyoprettet dansk del af mandebevægelsen White Ribbon, som med deres aktiviteter ønsker at sætte vold mod kvinder på dagsordenen og især markere mænds afstandtagen fra volden.